

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

L'esperança cristiana: Una esperança fonamentada en la paraula

L'apòstol Pau ens està ajudant a comprendre millor en què consisteix l'esperança cristiana. L'Apòstol ens ajuda acostant-la a dues actituds molt importants per a la nostra vida i la nostra experiència de fe: «la constància» i el «consol»

La constància podríem definir-la també com a paciència: és la capacitat de suportar, portar sobre les espatlles (suportar), de romandre fidels fins i tot quan el pes sembla que es fa massa gran, insostenible, i tindrem la temptació de jutjar negativament i d'abandonar-ho tot i tothom. El consol, en canvi, és la gràcia de saber percebre i mostrar en cada situació, fins i tot en les que estan més marcades per la desil·lusió i el sofriment, la presència i l'acció compassiva de Déu. Ara sant Pau ens recorda que la constància i el consol ens són transmesos de manera particular per les Escriptures, és a dir, per la Bíblia. Efectivament la Paraula de Déu, en primer lloc, ens porta a adreçar la mirada a Jesús, a conèixer-lo millor i a atènyer-nos a ell, a semblar-nos cada vegada més a ell. En segon lloc, la Paraula ens revela que el Senyor és veritablement el «Déu, de qui provenen la constància i el consol», que roman sempre fidel al seu amor per nosaltres, és a dir, que és constant en l'amor amb nosaltres, no es cansa d'estimar-nos! És constant: sempre ens estima! I cuida de nosaltres guarint les nostres ferides amb la certesa

de la seva bondat i de la seva misericòrdia, és a dir, ens consola. No es cansa mai de consolar-nos.

Mai no agraiem suficientment a Déu el do de la seva Paraula, que es fa present en les Escriptures. I és allí on el Pare de nostre Senyor Jesucrist es revela com el «Déu de qui provenen la constància i el consol». I és allí on ens fem conscients que la nostra esperança no es fonamenta sobre les nostres capacitats i sobre les nostres forces, sinó sobre el suport de Déu i la fidelitat del seu amor, és a dir, sobre la força i el consol de Déu.

(Dimecres, 22 de març de 2017.)

REFLEXIONS

Per la vida amb els ulls oberts

Té seixanta-nou anys. Treballava en un centre assistencial per a persones amb problemes mentals. Trobava temps per anar a fer un voluntariat a un centre que acull persones amb serioses dificultats i hi segueix anant després de la jubilació, amb més dedicació encara. Hi ha afegit la col·laboració en uns menjadors per a persones necessitades. Sempre és a punt per ajudar a qui ho necessita, disposat a escoltar amb discreció i amb un somriure acollidor. Home de fe profunda, treballada i provada. La vida en la infantesa i joventut —pobresa, emigració...— no li ha estat fàcil i ha esdevingut creu i prova. «Conec les teves obres, el teu amor, la teva fe, el teu servei i la teva constància. Sé que ara les teves obres són més nombroses que abans» (Ap 2,19).

Com ell, altres persones han viscut situacions semblants i, amb temps de prova o sense, amb dolor o joia, o amb ambdós, han donat una resposta d'amor i servei per amor a Déu i al próisme. Són persones que van per la vida amb els ulls oberts, que saben descobrir la solitud, el desànim, l'abando-

ament, el dolor, la pobresa, la por, el menyspreu... en les persones; i, en les situacions col·lectives, hi copsen la injustícia, la misèria, la manca de llibertat, la insolidaritat, l'opressió... Troben l'auxili en Déu Pare. Se senten estimats per Ell i, al seu torn, l'estimen en la intimitat de la pregària o en el lliurament als germans, que també és lliurament generós al Pare. «Déu no és injust i per això no oblidarà tot el que heu fet, és a dir, l'amor que heu mostrat per causa del seu nom, posant-vos al servei del poble sant, en el passat i en el present» (He 6,10).

La seva vida és pelegrinatge per la terra, amb una unió especial, molt humil, amb Déu en la pregària assídua i confiada. Buscar Déu, trobar-lo en el silenci i en la pregària: així esdevé company de camí, silent però present, que mena al testimoniatge de les obres, amb lloança agraïda. Aquesta presència esdevé la clau de la vida, del servei i de la pregària que el vivifica. «El qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res» (Jn 15,5).

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Dt 10,12-22 / Sl 147 / Mt 17,22-27]. Sant Maximilià Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. □ Dimarts [Ap 11,19a;12,1.3-6a.10ab / Sl 44 / 1C 15,20-26 / Lc 1,39-56]. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit mr.

16. ■ Dimecres [Dt 34,1-12 / Sl 65 / Mt 18,15-20]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu.

17. ■ Dijous [Js 3,7-10a.11.13-17 / Sl 113 / Mt 18,21-19,1]. Santa Beatriu de Silva, verge franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.

18. ■ Divendres [Js 24,1-13 / Sl 135 / Mt 19,3-12]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; sant Patrici, bisbe; beat Manés de Guzmán, prevere dominicà, germà de sant Domènec; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València.

19. ■ Dissabte [Js 24,14-29 / Sl 15 / Mt 19,13-15]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prevere, fundador Eudistes; sant Magí (s. III), màrtir, ermità a Brufaganya (Conca de Bar-

berà); sant Ezequiel Moreno Díaz, bisbe.

20. ■ Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 56,1.6-7 / Sl 66 / Rm 11,13-15.29-32 / Mt 15,21-28]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Clavall, i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

Diuenge XIX de durant l'any

COMENTARI

En el so d'un vent suau hi era el Senyor

▶ Lectura del primer llibre dels Reis

(1Re 19,9a.11-13a)

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigues-te a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà.»

Llavors vingué una ventada tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí a fora i es quedà a l'entrada de la cova.

▶ Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble i als qui l'estimen. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 9,1-5)

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meua consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 14,22-33)

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari. Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era una fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo.» Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneume que vingui caminant sobre l'aigua.» Jesús contestà: «Ja pots venir.» Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonçar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me.» A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

▶ Lectura del libro de los Reyes

(1Re 19,9a.11-13a)

En aquellos días, cuando Elías llegó hasta el Horeb, el monte de Dios, se introdujo en la cueva y pasó la noche. Le llegó la palabra del Señor, que le dijo: «Sal y permanece de pie en el monte ante el Señor». Entonces pasó el Señor y hubo un huracán tan violento que hendía las montañas y quebraba las rocas ante el Señor, aunque en el huracán no estaba el Señor. Después del huracán, un terremoto, pero en el terremoto no estaba el Señor. Después del terremoto fuego, pero en el fuego tampoco estaba el Señor. Después del fuego, el susurro de una brisa suave. Al oírlo Elías, cubrió su rostro con el manto, salió y se mantuvo en pie a la entrada de la cueva.

▶ Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que lo temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 9,1-5)

Hermanos: Digo la verdad en Cristo, no miento —mi conciencia me atestigua que es así, en el Espíritu Santo—: siento una gran tristeza y un dolor incesante en mi corazón; pues desearía ser yo mismo un proscrito, alejado de Cristo, por el bien de mis hermanos, los de mi raza según la carne: ellos son israelitas y a ellos pertenecen el don de la filiación adoptiva, la gloria, las alianzas, el don de la ley, el culto y las promesas; suyos son los patriarques y de ellos procede el Cristo, según la carne; el cual está por encima de todo, Dios bendito por los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 14,22-33)

Después de que la gente se hubo saciado, Jesús apremió a sus discípulos a que subieran a la barca y se le adelantaran a la otra orilla, mientras él despedía a la gente. Y después de despedir a la gente subió al monte a solas para orar. Llegada la noche estaba allí solo. Mientras tanto la barca iba ya muy lejos de tierra, sacudida por las olas, porque el viento era contrario. A la cuarta vela de la noche se les acercó Jesús andando sobre el mar. Los discípulos, viéndole andar sobre el agua, se asustaron y gritaron de miedo, diciendo que era un fantasma. Jesús les dijo enseguida: «¡Ánimo, soy yo, no tengáis miedo!». Pedro le contestó: «Señor, si eres tú, mándame ir a ti sobre el agua». Él le dijo: «Ven». Pedro bajó de la barca y echó a andar sobre el agua acercándose a Jesús; pero, al sentir la fuerza del viento, le entró miedo, empezó a hundirse y gritó: «Señor, sálvame». Enseguida Jesús extendió la mano, lo agarró y le dijo: «¡Hombre de poca fe! ¿Por qué has dudado?». En cuanto subieron a la barca amainó el viento. Los de la barca se postraron ante él diciendo: «Realmente eres Hijo de Dios».

La fenícia Jezabel, esposa del rei Acab d'Israel, persegueix a mort Elies, l'únic profeta del Senyor que queda. Llavors Elies tingué por i fugí per salvar la vida.

Fugint arribà a la muntanya de Déu i passà la nit en una cova, on rebé l'avís: Estigue't dret que hi passaré Jo.

Però alerta!: el Senyor no hi era en la ventada ni en el terratrèmol ni en el foc; sinó en el so d'un vent suau.

Els cp. 9-11 de Rom responen a una qüestió: «quin lloc ocupa Israel dins el disseny de Déu?». Si Déu no és fidel a la Promesa feta als Pares i ara rebutja Israel, com podem creure l'anunci de Justícia divina fet per Crist?

Pel bé dels germans del meu llinatge jo mateix desitjaria ser proscrit del Crist: clam cru que busca la credibilitat de la posició de Pau en el seu cant de lloança a Crist, que és Déu per damunt de tot.

A la Bíblia el mar és símbol del «mal». Per això a la visió final d'Ap 21,1 el vident veu un cel nou i una terra nova on de mar ja no n'hi havia.

A l'evangeli Jesús caminà sobre l'aigua mostrant ser Déu: només Déu camina sobre les aigües (Job 9,8b):

—els deixebles s'esveraren pensant que era un fantasma: reacció idèntica a quan se'ls hi apareix el Resuscitat (Lc 24,37).

—Pere es posà a caminar sobre l'aigua: el deixeble camina sobre l'aigua del mal quan viu atent a Jesús; però s'hi enfonsa quan es fixa més en el vent contrari de les dificultats.

«L'Església existeix per a evangelitzar» (EN 14) testimoniant Crist enmig les ones sense esperar circumstàncies fàcils. Si fixem l'atenció en les circumstàncies més que en Jesús, ens hi enfonçarem.

Mn. José Luis Arín